

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: J. K.
bytem XXX

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.6.2020 č.j. 4642246/20/2010-51522-111195 a ze dne 25.6.2020 č.j. 4854534/20/2010-51522-111195

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 19.6.2020 č.j. 4642246/ 20/2010-51522-111195 a ze dne 25.6.2020 č.j. 4854534/20/2010-51522-111195 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“). Rozhodnutím ze dne 19.6.2020, č.j. 4642246/20/2010-51522-111195 žalovaný zamítl žalobcovu žádost o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za zdaňovací období srpen 2019 podanou podle § 101k zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a rozhodnutím ze dne 25.6.2020, č.j. 4854534/20/2010-51522-111195 zamítl žalobcovu žádost o prominutí pokuty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

za nepodání kontrolního hlášení za zdaňovací období září 2019 podle téhož ustanovení zákona o DPH. Žádosti o prominutí obou pokut žalovaný zamítl s odkazem na § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť dospěl k závěru, že žalobce v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové předpisy.

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný rozhodnutím ze dne 7.8.2019, č.j. 6686410/19/2010-40512-111229 na základě přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty registroval žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty ve smyslu § 6 zákona o DPH, a to od 1.7.2019 (dále jen „rozhodnutí o registraci k DPH“). Jelikož žalobce od uvedeného data neplnil povinnost podávat daňová přiznání za příslušná zdaňovací období, žalovaný jej třemi samostatnými výzvami ze dne 11.11.2019 vyzval podle § 145 odst. 1 zákona o DPH k podání daňových přiznání za červenec, srpen a září 2019 v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne doručení těchto výzev. Výzvami z téhož dne žalovaný podle § 101g odst. 1 zákona o DPH žalobce vyzval rovněž k tomu, aby v náhradní lhůtě 5 dnů od doručení výzev podal kontrolní hlášení za srpen 2019 a září 2019 (a patrně i za červenec 2019; tato výzva však není součástí správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným). Všechny tyto výzvy byly žalobci doručeny dne 21.11.2019 do datové schránky. Žalobce dne 3.12.2019 podal daňová přiznání za příslušná zdaňovací období a též kontrolní hlášení za srpen 2019 a září 2019.
3. Platebním výměrem ze dne 6.1.2020 č.j. 29909/20/2010-51522-111180 žalovaný uložil žalobci podle § 101h odst. 4 zákona o DPH pokutu ve výši 50.000 Kč za to, že nepodal kontrolní hlášení za srpen 2019 ani v náhradní lhůtě. Platebním výměrem ze dne 6.1.2020 č.j. 29910/20/2010-51522-111180 žalovaný uložil žalobci podle § 101h odst. 4 zákona o DPH pokutu ve výši 50.000 Kč za to, že nepodal kontrolní hlášení za září 2019 ani v náhradní lhůtě. Žalobce proti těmto platebním výměrům nepodal odvolání.
4. Žádostí ze dne 7.2.2020 žalobce požádal o prominutí pokut za nepodání kontrolních hlášení za srpen a září 2019, které mu byly uloženy shora uvedenými platebními výměry ze dne 6.1.2020. Nepodání kontrolních hlášení odůvodnil především svou tíživou rodinnou situací.
5. Napadenými rozhodnutími byla žádost žalobce o prominutí pokuty za nepodání kontrolních hlášení za srpen a září 2019 zamítnuta. Z odůvodnění napadených rozhodnutí (která se v nosných důvodech shodují) vyplývá, že žalovaný v rámci meritorního přezkumu žádosti dospěl k závěru, že žalobce naplnil podmínku vylučující prominutí příslušenství daně stanovenou v § 259c odst. 2 daňového řádu, podle kterého příslušenství k dani prominout nelze, pokud daňový subjekt v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy. Pojem *závažného porušení daňových nebo účetních předpisů* vymezuje pokyn Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení (dále jen „pokyn GFŘ-D-29“), což je dokument zabezpečující v maximální možné míře jednotné a objektivní rozhodování v žádostech o prominutí pokut. Pokyn GFŘ-D-29 si klade za cíl zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím tak, aby byla při aplikaci zákonné pravomoci při používání obecně formulovaných právních pojmů v nejvyšší možné míře šetřena práva daňových subjektů spočívající v zákazu diskriminace a právo na spravedlivý proces. Bod 5 části II. 2. A. pokynu GFŘ-D-29 za jednu z variant závažného porušení daňových nebo účetních předpisů označuje situaci, kdy daňový subjekt závažně ztěžuje nebo ztěžoval, máří nebo mařil správu daní tím, že opakovaně včas nepodal daňové přiznání, hlášení nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

vyúčtování, a ke splnění této své povinnosti plynoucí ze zákona byl proto vyzván správcem daně. Za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň dvakrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce závažně zatěžoval správu daní tím, že třikrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců nepodal přiznání k DPH a žalovaný jej ke splnění této povinnosti musel vyzvat. Lhůta pro podání přiznání k DPH za červenec 2019 žalobci marně uběhla dne 26.8.2019, za srpen 2019 dne 25.9.2019 a za září 2019 dne 25.10.2019. Výzvy k podání přiznání k DPH byly žalobci doručeny dne 21.11.2019 a žalobce přiznání k DPH za příslušná zdaňovací období podal dne 3.12.2019. Žalovaný na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že prominutí pokuty není možné, neboť žalobce závažně porušil daňové předpisy.

6. V žalobě proti napadeným rozhodnutím žalobce namítl, že žalovaný se jeho žádostí o prominutí pokut za nepodání kontrolních hlášení za srpen a září 2019 zabýval pouze formálně, pokud konstatoval závažné porušení daňových předpisů. Poukázal na to, že mu byla žalovaným prominuta pokuta za nepodání kontrolního hlášení za červenec 2019, a to rozhodnutím ze dne 29.1.2020, č.j. 639872/20/2010-51522-111195, v němž žalovaný uvedl, že „nedošlo k naplnění vylučující podmínky stanovené § 259c odst. 2 daňového řádu“. Ke dni vydání tohoto rozhodnutí byly žalovanému známy všechny rozhodné skutečnosti, tedy i to, že žalobce přiznání k DPH za červenec, srpen a září 2019 nepodal, resp. že je podal až na výzvu žalovaného.
7. Žalobce namítl, že mu daňová povinnost vznikla ze zákona, nikoliv na základě jeho rozhodnutí. O vzniku této povinnosti nevěděl, neboť jednak řešil v té době závažné rodinné záležitosti, a nadto správce daně daňové subjekty nikterak nepoučuje ani neupozorňuje, přestože je daňový systém pro laika složitý. Zaměstnankyně žalovaného jej vždy v minulosti telefonicky upozornila na nesrovnalosti v jeho daňovém spise, což se však tentokrát nestalo. Žalovaný se tak odchýlil od zavedené praxe. Upozornil též na to, že za všechna následující zdaňovací období podal daňová přiznání i kontrolní hlášení řádně a včas. Pro všechny právě uvedené důvody označil žalobce napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Své jednání nepovažuje za závažné ztěžování správy daní a žalovaný nadto nijak neodůvodnil, proč žalobcovo jednání závažné ztěžuje správu daní.
8. Žalobce dále brojil proti tomu, že se žalovaný vůbec nezabýval likvidační povahou uložené pokuty. Pokuta za nepodání kontrolního hlášení je sice stanovena zákonem, při rozhodování o prominutí pokuty však dochází ke správnému uvážení, proto byl žalovaný povinen přihlédnout též k majetkovým poměrům žalobce. Napadená rozhodnutí byla vydávána v období vrcholící koronavirové krize mající zásadní vliv na ekonomiku, což žalovaný při vydání napadených rozhodnutí vůbec nezohlednil.
9. Žalobce rovněž poznamenal, že z důvodové zprávy k zákonu, který zavedl povinnost daňových subjektů podávat kontrolní hlášení, vyplývá, že tento institut slouží k rozkrývání sofistikovaných daňových podvodů. Je tudíž zřejmé, že v případě žalobce postupoval žalovaný v rozporu se smyslem a účelem zákona. Žalovaný nadto zneužil pokyn GFŘ-D-29, protože se nezabýval případem žalobce po materiální stránce. Došlo tak k diskriminaci žalobce, tedy k situaci, již má pokyn GFŘ-D-29 předcházet.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě v první řadě popřel, že by zneužil pokyn GFŘ-D-29. Žalovaný zkoumal, zda byly dány podmínky pro prominutí pokuty ve smyslu § 101k odst. 2 zákona o DPH. Tyto podmínky blíže

upravuje pokyn GFŘ-D-29, který upravuje a sjednocuje praxi správních orgánů. Povahou metodických pokynů a závazností správní praxe se zabýval Nejvyšší správní soud, jehož závěry o závazné správní praxi lze definovat pomocí dvou kritérií, a to kritéria zákonnosti a kritéria předvídatelnosti. Obě uvedené podmínky jsou v dané situaci splněny, neboť možnost prominout pokutu za nepodání kontrolního hlášení upravuje zákon o DPH a předvídatelnost tohoto postupu je dána jak tímto zákonem, tak pravidly stanovenými v pokynu GFŘ-D-29, jenž detailně popisuje výčet skutečností relevantních pro rozhodování o prominutí pokuty a také postup správce daně při jejich hodnocení. Stanovuje rovněž, co lze chápat pod pojmem *závažné porušení daňových nebo účetních předpisů*. Žalobcovy jednání spočívající v nepodání daňových přiznání za zdaňovací období červenec, srpen a září 2019 naplnilo pojem závažného ztěžování nebo maření správy daní, přičemž počínaje opožděným podáním přiznání k DPH za srpen 2019 se již jednalo o opakované nepodání daňového přiznání. Za červenec 2019 podmínka opakovanosti naplněna nebyla, a proto žalovaný pokutu uloženou za nepodání kontrolního hlášení za červenec 2019 žalobci prominul. Žalovaný dále uvedl, že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových předpisů, ale jen porušení dosahující intenzity, kterou příslušný správce daně shledá za významně ohrožující účel správy daní. Takové porušení přitom může být i opakované, avšak méně závažné. Vzhledem k naplnění vylučovací podmínky pro neprominutí pokuty podle § 259c odst. 2 daňového řádu žalovaný nepřistoupil k další fázi posouzení prominutí pokuty, v níž zkoumá tzv. ospravedlnitelné důvody pro prominutí pokuty. Teprve v této fázi by žalovaný hodnotil žalobcem tvrzené osobní překážky pro nepodání kontrolního hlášení v náhradní lhůtě. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobcem předestřené důvody spočívající v závažné rodinné situaci a majetkových poměrech pojem „jiné osobní překážky“ nenaplnují.

11. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Při rozhodování vycházel zejména z této právní úpravy:
12. Podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 50 000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě.
13. Podle § 101k odst. 1 zákona o DPH je plátce oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty podle § 101h odst. 1 písm. b) až d).
14. Podle § 101k odst. 2 zákona o DPH správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce.
15. Podle § 259c odst. 2 daňového řádu prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.
16. Podle bodu 5 části II. A. pokynu GFŘ-D-29 za závažné porušení daňových nebo účetních předpisů bude považována situace, kdy osoba, u níž se test provádí, závažně ztěžuje nebo ztěžovala, maří nebo mařila správu daní tím, že opakovaně včas nepodala daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování a ke splnění této své ze zákona plynoucí povinnosti byla proto vyzvána správcem daně. Za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň dvakrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

17. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
18. V první řadě je třeba uvést, že skutkově obdobnými případy se již v minulosti zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 15.5.2020 č.j. 29 Af 154/2018-26 a Krajský soud v Praze v rozsudcích ze dne 19.4.2021 č.j. 51 Af 20/2019-30 a ze dne 12.4.2021 č.j. 43 Af 20/2019-27. Se závěry vyslovenými v těchto rozsudcích, které lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc, se soud plně ztotožnil, neshledal důvod se od nich jakkoliv odchylovat, a proto na ně v podrobnostech odkazuje (zmíněné rozsudky jsou dostupné v internetové databázi na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz).
19. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže nejdříve zkoumal, zda žalobce naplnil klauzuli zakotvenou v § 259c odst. 2 daňového řádu, která vylučuje možnost prominutí pokuty. Toto ustanovení výslovně zapovídá správci daně pokutu prominout, pokud daňový subjekt závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. V takovém případě by bylo zcela zbytečné zabývat se konkrétními okolnostmi daného případu či dokonce rozsahem případného prominutí pokuty. K témuž závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26.1.2021, č.j. 1 Afs 236/2019-83, v němž uvedl, že *„(s)lovní vyjádření „závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy“ představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Správce daně musí vyhodnotit, zda konkrétní porušení práva pod uvedený neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. Toto vyhodnocení je také nepochybně založeno na úvaze správce daně, ale tato úvaha se na rozdíl od správního uvážení zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, přičemž výsledkem je závěr, který nemá alternativu. Jinými slovy, pokud daňový subjekt ve vymezeném čase závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy, jakákoli úvaha o prominutí alespoň části penále ve smyslu § 259a odst. 2 daňového řádu nepřipadá v úvahu.“*
20. K výkladu neurčitého právního pojmu *porušení daňových nebo účetních předpisů závažným způsobem* slouží pokyn GFŘ-D-29. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou metodické pokyny Generálního finančního ředitelství *„vydávány jako interní normativní akty (interní normativní směrnice) a pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu. Ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu, avšak jen jestliže dané pokyny neodporují zákonu.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2006, č.j. 8 Afs 3/2005-59). Byť interní pokyny umožňují finanční správě postupovat jednotněji při výkladu neurčitých právních pojmů, nejsou obecně závaznými právními předpisy a jejich použití nesmí vést k faktickému přehlížení, obcházení či nahrazování zákonných ustanovení textem interního pokynu.
21. Z napadených rozhodnutí plyne, že žalovaný podřadil situaci žalobce pod bod 5 čl. II. 2. A. pokynu GFŘ-D-29, protože žalobce podal daňová přiznání za zdaňovací období červenec, srpen a září 2019 až v reakci na výzvu žalovaného, a to v náhradní 15denní lhůtě (výzvy mu byly doručeny dne 21.11.2019, daňová přiznání podal dne 3.12.2019). Tento skutkový stav, tedy to, že žalobce počínaje zdaňovacím obdobím srpen 2019 opakovaně nesplnil povinnost podat daňové přiznání plynoucí ze zákona, a učinil tak až na základě výzvy žalovaného v náhradní lhůtě, je mezi účastníky řízení nesporný. Předmětem sporu je míra závažnosti tohoto žalobcova jednání a naplnění jednak znaku *„závažného ztížení či maření správy daní“* a zejména zákonem stanoveného neurčitého právního pojmu *„porušení daňových či účetních předpisů závažným způsobem.“* Konkrétní důvody, které vedly

žalovaného k závěru, že žalobce porušil daňové předpisy *závažným způsobem*, však v napadených rozhodnutích chybí.

22. Povinností žalovaného bylo posoudit, zda žalobce v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy, neboť toto posouzení vyžaduje zákon (§ 259c odst. 2 daňového řádu). Byť v řadě (a možná velké většině) případů bude výsledek stejný, ať už bude určitý skutkový stav posuzován prizmatem ustanovení § 259c odst. 2 daňového řádu či článku II. 2. pokynu GFŘ-D-29, vždy je nutno věc nakonec zhodnotit z hlediska naplnění kritérií, která stanovil zákonodárce (a nikoliv správní orgán v interním pokynu). Řečeno jinak, je sice žádoucí, aby žalovaný při rozhodování vycházel z interních předpisů, které sjednocují rozhodovací praxi správců daně, vždy však musí být zřejmé, že správce daně věc (současně) posoudil z hlediska kritérií stanovených zákonem (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12.4.2021, č.j. 43 Af 20/2019-27). Žalovaný v projednávané věci nicméně na tento požadavek rezignoval a spokojil se pouze s „mechanickou“ aplikací definice uvedené v pokynu GFŘ-D-29, aniž by přihlédl ke konkrétním okolnostem dané věci. Chybí tak konkrétní vysvětlení, proč jednání vytykané žalobci představovalo *závažné porušení daňových předpisů* ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu.
23. Soud nemá za to, že by porušení daňových předpisů žalobcem bylo na první pohled tak závažné, že by naplnění tohoto zákonného kritéria nebylo potřeba v napadených rozhodnutích náležitě zdůvodnit. Ze správního spisu vyplývá, že k nápravě pochybení spočívajícího v nepodání přiznání k DPH v zákonem stanovené lhůtě ze strany žalobce došlo v rámci několika dnů po doručení výzvy žalovaného, přičemž se tak stalo ve stanovené náhradní 15denní lhůtě. V této souvislosti není bez významu, že výzvy k podání kontrolních hlášení za srpen a září 2019 byly žalobci doručeny společně s výzvami k podání daňových přiznání, avšak k podání kontrolních hlášení byla žalobci stanovena náhradní pětidenní lhůta (v souladu s § 101g odst. 1 zákona o DPH), z níž dva dny připadly na dny pracovního klidu. Tato lhůta byla žalobcem překročena o 7 dnů. Soud dále nemohl přehlédnout, že jakkoli byl po formální stránce naplněn znak opakovanosti definovaný pokynem GFŘ-D-29, protože žalobce nepodal přiznání k DPH celkem třikrát po sobě, vykazují jednotlivá porušení velmi úzkou časovou souvislost a zjevně pramení z jeho opomenutí nově vzniklé povinnosti. Ke všem těmto skutečnostem, ale i k dalším podstatným skutkovým okolnostem měl žalovaný při úvaze, zda se skutečně jednalo o závažné porušení daňových předpisů, přihlédnout a v odůvodnění napadených rozhodnutí jejich hodnocení přezkoumatelným způsobem předestřít.
24. I v důvodové zprávě k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým bylo ustanovení § 259c odst. 2 vloženo do daňového řádu, se uvádí, že *„(z)ávažnost porušení musí být v konkrétním případě najisto postavena prostřednictvím dostatečného odůvodnění rozhodnutí správce daně. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity.“* Povinnost vysvětlit naplnění tohoto zákonného znaku zdůraznil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.8.2017, č.j. 2 Afs 62/2017 – 37, v němž mj. uvedl: *„Konečně posouzení naplnění zákonných znaků definovaných neurčitými právními pojmy musí být v příslušném rozhodnutí dostatečně konkrétně odůvodněno. Zejména musí být vyloženo, jaké důvody vedou příslušný správní orgán k tomu, že dělící linii mezi závažnými a nikoli závažnými porušeními daňových a účetních předpisů vede určitým způsobem a na základě určitých typových znaků závažnosti. Dále musí být vyloženo, v jakých ohledech konkrétní případ tyto znaky naplňuje.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

25. Soudu s ohledem na výše zmíněná judikatorní východiska a okolnosti projednávané věci nezbylo než přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný své závěry dostatečně neodůvodnil. Z napadených rozhodnutí totiž není zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný interpretoval a aplikoval § 259c odst. 2 daňového řádu, které závazně stanoví, za jakých podmínek nelze uloženou pokutu prominout. V důsledku tohoto pochybení žalovaný zatížil napadená rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. K této závažné vadě je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda na ni žalobce poukáže. Soud proto napadená rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Úkolem žalovaného v dalším řízení bude posoudit, zda jednání žalobce spočívající v podání daňových přiznání až na výzvu v náhradní lhůtě naplňuje znak závažnosti ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a úvahy stran posouzení této otázky náležitě a srozumitelně vyložit v novém rozhodnutí, případně rozhodnutích o žádosti žalobce. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že žalobcovo jednání skutečně představuje závažné porušení daňových předpisů, je povinen žádost zamítnout. Pokud naopak dospěje k závěru, že jeho jednání nedosáhlo míry „závažnosti“, přistoupí k posouzení žádosti z hlediska dalších kritérií. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
26. Nehledě na výše předestřený závěr o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí soud považuje za potřebné označit za neopodstatněné tvrzení, jímž se žalobce snažil ospravedlnit své jednání tím, že o vzniku povinnosti podávat daňová přiznání nevěděl, že tato povinnost mu vznikla ze zákona a nikoliv z jeho vůle, že jej na tuto povinnost žalovaný neupozornil, a dále tím, že daňový systém je pro laika složitý. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobci bylo doručeno rozhodnutí o registraci k DPH do datové schránky dne 8.8.2019, a to nikoliv fikcí. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný registroval žalobce coby plátce daně na základě jeho přihlášky. V části rozhodnutí nadepsané „Upozornění“ byl žalobce zpraven jednak o tom, že jeho zdaňovacím obdobím je kalendářní měsíc, a dále byl vyrozuměn o povinnosti podávat kontrolní hlášení. Stěžít lze proto věřit žalobci v tom, že o této povinnosti nevěděl, a rovněž není pravdou, že jej žalovaný o jeho nově vzniklých povinnostech nepoučil. Jakkoli lze v obecné rovině připustit, že daňový systém v některých konkrétních případech může na laika působit nepřehledně, žalobci byly relevantní nově vzniklé povinnosti plátce DPH rozhodnutím o registraci k DPH sděleny naprosto srozumitelně.
27. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za řízení o žalobě ve výši 2 x 3.000,- Kč, tj. celkem 6.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. března 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu